

* * *

Йому немає навіть вісімнадцяти...
Війна байдужа і така жорстока!
Рев БТРа, гул і скрегіт рації,
І справжнє пекло лиш за кілька кроків.

Зачахло місто, йде вогненний вечір,
Удари метронома – ніби постріл...
Упавши тягарем на юні плечі,
Війна нещадно розриває простір.

Від неї не сховаєшся в окопі,
Вимірюється спокій «грузом двісті»,
Життя – немов об'єкт у перископі:
В прицілі під гарматним свистом.

Мов ріки, люди – і шляхи-дороги...
Хто порятує від наруги й болю?!
Розкрилилось над ними серце Бога,
Блакитно-жовтий світ устав стіною.

Напише мати синові-солдату:
«Рідненький, бережи себе, благаю!»
А між рядками – молитви крилаті,
А над синами – янголи літають.

Війна змінила юнаків назавжди,
Поставила свої криваві мітки,
Когось дочасно із життя забравши,
Когось за них зобов'язавши мстити...

Я сильно вірю: скоро все скінчиться!
Розквітнуть маки на кривавих ранах,
Лелека у гніздо своє вернеться,
До діток тато, і сини до мами...

Тримайсь, герою, хлопче посивілий!
Ось побратими, БТР і рація...
Над вами – вічне небо України,
За вами – майбуття всієї нації.